

Arrest

nr. 108 947 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overweging name van een asielaanvraag van 3 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Overwegende dat de betrokkene op 03.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die op 22.06.2011 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 29.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een samenvatting van een vonnis bij verstek en een bevel voor opsluiting (kleurenkopie) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene een ontvangstbewijs naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document aantoont dat de betrokkene een verzending heeft ontvangen maar nergens een verwijzing bevat naar de inhoud van de verzending; overwegende dat de betrokkene verklaart veroordeeld te zijn tot de doodstraf waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en

gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van d15.12.1980...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Enig middel genomen uit de schending van artikel 51/8, eerste alinea van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid, schending van de artikelen 48/3, 48/4 et 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen, en wegens kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie;

EERSTE ONDERDEEL: Overwegende dat het past eerst te herinneren aan het voorschrift van artikel 51/8, 1e alinea, van de wet van 15 december 1980 voornoemd dat voorziet : (...). Overwegende dat Uw Jurisdictie in talrijke arresten heeft herhaald dat (...). Dat men, in casu, vaststelt dat, tussen de documenten die verzoeker heeft bijgebracht bij zijn tweede asielaanvraag, er met name een document is dat gedateerd is na het einde van de eerste asielprocedure; Dat dit document rechtstreeks betrekking heeft op het aspect van het risico op vervolging dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat verzoeker inderdaad bij een vonnis van 09/10/2012 veroordeeld werd tot de doodstraf omwille van het feit dat hij deserteerde uit het leger en een asielaanvraag deed; Dat het aldus om een nieuw feit gaat met betrekking tot zijn asielaanvraag aangezien zijn voorgaande asielaanvraag gebaseerd was op een andere vervolging; Dat het vonnis trouwens dateert van 09/10/2012, en dus van na het arrest verleend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Dat verzoeker duidelijk in de onmogelijkheid was om dit nieuwe element bij te brengen bij zijn eerste asielaanvraag nu dit document dateert van na de laatste fase van de voorgaande asielprocedure; Overwegende dat dit document tevens elementen bevat die toelaten te geloven dat er ernstige indicaties zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, of voor een reëel risico op ernstige schade, zoals gedefinieerd in artikel 48/4 ; Dat deze nieuwe elementen bijgevolg voldoen; Dat de verwerende partij de tweede asielaanvraag van verzoeker bijgevolg wel in overweging moet nemen; Dat de verwerende partij minstens haar beslissing niet kon motiveren door te vermelden dat verzoeker geen nieuwe documenten neerlegt betreffende feiten opgeworpen in het kader van zijn eerste asielaanvraag of gebeurtenissen die hebben plaatsgehad na de laatste fase van de eerste asielprocedure; Dat verzoeker een document neerlegt waaruit wel degelijk een vrees voor vervolging blijkt die niet werd opgeworpen in het kader van zijn eerste asielaanvraag en die toen ook niet kon opgeworpen worden nu verzoeker nog geen kennis had van dit element op het ogenblik van zijn eerste asielaanvraag; Dat door haar beslissing aldus te motiveren verwerende partij artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 voornoemd schendt (door de notie elementen vervat in deze bepaling te schenden), alsook schendt zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Dat door vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe documenten neerlegt betreffende de feiten opgeworpen in het kader van zijn eerste asielaanvraag of gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden na de laatste fase van de eerste asielprocedure (terwijl de situatie net tegenovergesteld is) de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout begaat en het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijkheid en de proportionaliteit schendt; Dat verwerende partij tevens een schending begaat van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van zorgvuldigheid, in zoverre zij het geheel van documenten neergelegd door verzoeker niet heeft onderzocht en/of in overweging genomen;

TWEEDE ONDERDEEL : Overwegende dat bovendien artikel 51/8, 1e alinea van de wet van 15 december 1980 op geen enkel moment melding maakt van de noodzaak om originelen neer te leggen of bewijskrachtige elementen die getuigen dat de kopijen conform zijn aan de originelen; Dat Uw Jurisdictie bovendien in verscheidene arresten waaronder met name een arrest van 2 februari 2010 n° 39 093

heeft herhaald dat (...). Dat in casu het eenvoudige feit te overwegen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt omdat de neergelegde kopijen geen bewijskracht hebben niet overeenstemt met een correcte motivering; Dat het inderdaad aan verwerende partij toekomt om het vervalste karakter van het document aan te tonen; Dat op dit punt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens rekening zal houden met het arrest geveld door het EHRM in de zaak SINGH EN ANDEREN t. België (Verzoekschrift no 33210/11) d.d. 2 oktober 2012 ; Dat hieruit, met betrekking tot de bestreden beslissing, volgt dat verwerende partij de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 schendt alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzoverre de bestreden beslissing niet voldoende de redenen uitlegt die de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker rechtvaardigen;

DERDE ONDERDEEL: Overwegende dat de neergelegde documenten duidelijk bewijzen dat verzoeker gezocht wordt in zijn land van herkomst; Dat een motivering volgens dewelke verzoeker geen nieuw element bijbrengt dat toelaat te overwegen dat hij een gegronde vrees kan hebben om vervolgd te worden in de zin van de Conventie van Genève of dat er in zijn hoofde ernstige indicaties bestaan op een reëel risico op ernstige schade zoals gevisieerd in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, bijgevolg niet adequaat is; Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de bepalingen vermeld in het middel heeft geschonden; Overwegende dat om deze redenen het past de bestreden beslissing te vernietigen ;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Verzoekers tweede asielaanvraag wordt niet in overweging genomen omdat *“betrokkene een samenvatting van een vonnis bij verstek en een bevel voor opsluiting (kleurenkopie) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene een ontvangsbewijs naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document aantoont dat de betrokkene een verzending heeft ontvangen maar nergens een verwijzing bevat naar de inhoud van de verzending; overwegende dat de betrokkene verklaart veroordeeld te zijn tot de doodstraf waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven”*.

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens. (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Het loutere feit dat door verzoeker voor de eerste maal bepaalde documenten werden voorgelegd, volstaat dus niet opdat de derde asielaanvraag in overweging zou moeten worden genomen.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe

gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoeker de mening is toegedaan dat de door hem voorgelegde documenten zonder enige twijfel dienen aanvaard te worden als nieuwe elementen, volstaat niet om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Het komt de gemachtigde in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wel degelijk toe om na te gaan of de door verzoekers voorgelegde elementen van aard zijn om afbreuk te doen aan de eerdere weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan nagaan of door het aanvoeren van nieuwe elementen de verzoekers effectief nieuwe gegevens aanbrengen in verhouding tot een eerdere asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij die beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 17 mei 2010) nr. 5 672 (c)).

Het komt de dienst Vreemdelingenzaken derhalve niet toe te weigeren een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen omdat de ingeroepen vervolging of het ingeroepen reële risico op ernstige schade niet is aangetoond. Dit zou een beoordeling over de gegrondheid van de aanvraag zijn die enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt. De dienst Vreemdelingenzaken vermag echter wel de relevantie na te gaan van de aangevoerde nieuwe gegevens en daarbij na te gaan of zij van aard zijn om de eerdere beoordeling door de asielinstanties te kunnen wijzigen dan wel of zij niet van aard zijn om tot een andere beoordeling te kunnen komen. (R.v.St. nr. 222.623 van 26 februari 2013)

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij bij de huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de betrokken aanvragen derhalve niet in overweging neemt.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om vast te stellen dat het neergelegde stuk een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan

beoordeeld worden. De formele motiveringswet vereist niet dat een beslissing de motieven van de motieven vermeldt (R.v.St., nr. 137.413, 22 november 2004).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat - in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt - de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het artikel 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Ten overvloede wordt opgemerkt dat in het arrest van 2 oktober 2012 waarnaar verzoeker verwijst, geen gelijkaardige omstandigheden aan de orde waren.

Ter zake moet worden opgemerkt dat in voormeld arrest door het EHRM werd vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij zich concentreerde op de vrees onderworpen te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan, reden waarom ze een asielaanvraag hadden ingediend. Het Hof oordeelde vervolgens dat verzoekers een verdedigbare grief aanvoerden inzake het risico op een schending van artikel 3 EVRM ingevolge een doorsturing door Rusland naar Afghanistan, en zij dienomtrent dienden te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, terwijl de Belgische asielinstanties in casu ten onrechte geen onderzoek hebben gevoerd naar het bestaan van de risico's in Afghanistan. De twijfel die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd geuit inzake de afkomst was onvoldoende, en vereiste grondiger onderzoek naar de authenticiteit van de voorgelegde identiteitsstukken, temeer gezien de naderhand voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorgelegde stukken van het CBAR en HCR, opdat elke twijfel kon worden weggenomen inzake een risico op schending van artikel 3 EVRM.

In casu laat verzoeker na aan te tonen dat hij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als de verzoekende partijen in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest Singh.

De loutere verwijzing van verzoeker naar een arrest van het EHRM alwaar gezien de concrete omstandigheden in deze zaak een schending van artikel 3 en 13 EVRM werd weerhouden, volstaat niet opdat verzoeker in zijn eigen beroep een schending van artikel 13 EVRM aannemelijk zou kunnen maken.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC